

udvalget om at opdele den gældende § 53, stk. 2, i to bestemmelser, udkastets § 53 a og § 53 b. med følgende formulering:

»§ 53 a. Partrederiets fordringshavere kan for så vidt angår forpligtelser, som påhviler rederiet ved overgangen, enten holde den tidligere partreder eller erhververen ansvarlig.

Stk. 2. Fordringshaverne kan dog ved en samlet overgang af alle skibsparter (hele skibet), der anmeldes samtidig til skibsregistret, ikke holde sig til erhververen, hvis vederlaget ikke overstiger registrerede panterrettigheder og søpanterrettigheder i skibet, eller hvis den overskydende del af vederlaget deponeres i et pengeinstitut til forholdsmæssig udlodning blandt de af partrederiets fordringshavere, der efter indkaldelse i Statstidende med 3 måneders varsel anmelder deres krav.

§ 53 b. For rederiforpligtelser, der er stiftet efter overgangen, er kun erhververen ansvarlig. Er overgangen ikke anmeldt til skibsregistret, er dog også den tidligere partreder ansvarlig over for tredjemand, der har indgået aftale med rederiet uden at kende eller burde kende overgangen.«

Udvalget fandt, at den gældende bestemmelse skulle indskrænkes til som hovedregel kun at gælde ved salg af enkelte skibsparter, hvorimod en erhverver ved samlet overgang af alle skibsparter, der anmeldes samtidig til skibsregisteret ved at deponere de midler, der frigøres ved handelen, kan undgå at hæfte for partrederiets gæld på overtagelsestidspunktet. Når udvalget ikke gik videre skyldes dette at udvalget efter drøftelserne i folketinget i 1972 omkring denne bestemmelse fandt det vanskeligt at fremkomme med en mere radikal løsning.

Sølovsudvalgets 1. betænkning har herefter været til høring i de interesserede erhvervsorganisationer, hvor der ikke mindst fra bankside er fremkommet en stærk kritik af den gældende bestemmelse ligesom man ikke finder udvalgets forslag til en ændring tilstrækkelig vidtgående. Samtidig næres der frygt for at udvalgets forslag vil give anledning til betydelige fortolkningsproblemer.

Det fremhæves vedrørende den gældende § 53, stk. 2, at bestemmelsen er i strid med almindelige principper i dansk ret for så vidt som det ikke er sædvanligt, at den, der indtræder i et erhvervsdrivende selskab uden begrænset hæftelse over for tredjemand, kommer til at hæfte for den gæld, der var etableret, før hans indtræden. Endvidere anfø-

res det, at bestemmelsen i praksis har givet anledning til tvivl om, hvorvidt erhververen ud over at komme til at hæfte for rederiets forpligtelser ved køb af en enkelt skibspart også kommer til at hæfte ved køb af samtlige skibsparter eller hele skibet. Endelig har bestemmelsen medført tvivl om, hvorvidt bestemmelsen også omfatter overgang ved retsforfølgning mod skibet som sådan.

På denne baggrund er det disse interesseorganisationers opfattelse, at den gældende bestemmelse er en unødvendig beskyttelse af den leverandør, reparatør m.v., der har givet kredit i tillid til de partreder, der ejede skibet ved leverancens/repARATIONENS tidspunkt og ikke i forventning om eventuelle fremtidige partrederes solvens – sammenholdt med den situation visse banker står i, når enkelte partreder er blevet finansieret ved hjælp af håndpant i disses skibsparter. Her vil partrederiets fordringshavere kunne rette krav mod banken.

Ministeriet har herefter på ny overvejet udvalgets forslag i lyset af de indkomne bemærkninger samt den juridiske litteratur, der knytter sig hertil, og har på denne baggrund fremsat forslag om at slå de to situationer sammen således at retstilstanden er den samme, uanset om det er samtlige skibsparter, der overgår til en ny partreder, eller der er tale om enkelte skibsparters overgang, nemlig den at en overdragers særkreditorer efter skibsparters overgang vil være henvist til udelukkende at holde sig til overdrageren. Den af ministeriet foreslåede bestemmelse vil medføre en tilbagevenden til retstilstanden før 1972.

Gennemføres den af ministeriet foreslåede bestemmelse til § 53, stk. 2, bliver den af udvalget foreslåede bestemmelse i udkastets § 53 b, indsat som § 53, stk. 2, 2. og 3. sætning.

Til nr. 2

§ 120, stk. 2. Den foreslåede bestemmelse svarer til lovudkastet, hvorfor der i det hele kan henvises til bemærkningerne i udvalgets betænkning, jfr. bilag 6.

Til 3-12

Forslaget er i det væsentlige identisk med sølovsudvalgets lovudkast.

Som det fremgår af udvalgets generelle bemærkninger om indarbejdelsen af konventionen fra 1974 om passagerer og deres bagage, findes der ikke at være grundlag for at ratificere konventionen – først og fremmest fordi man ønsker at fastsætte højere begrænsningsbeløb end konventionen giver mulighed for, ligesom det ikke i medfør af